Echipele de tineret-rezerve Dinamo Bacău și Dinamo București au furnizat un joc mult mai dinamic și mai spectaculos decît aveau să o facă — în meciul „vedetă" — primele garnituri. Iată în imagine unul din cele patru goluri ale echipei gazdă, înscris de Rugiubei la „pătianjen".

Foto: prof. V. BOGDĂNEȚ

Mîine, pe stadionul Giulești

Mîine pe stadionul Giulești, de la ora 16,30, echipa Rapid *întîlnește într-un meci de verificare formația de divizie C,* S.N. Oltenița.

În deschidere, de la ora 14,45: Rapid *(tineret-rezerve)* — A.S.E.

TURNEUL ECHIPELOR SUEDEZE

SIRENA — KAGGLUNDS 3—1 (1—1)

Partida a prilejuit o dispută frumoasă în care jucătorii Sirenei au dominat majoritatea timpului. Totuși, rapidul suedez Strandberg deschide scorul în min. 10 la un contraatac. În continuare, gazdele preiau din nou inițiativa și egalează prin Bădulescu în min. 36. După pauză dominarea se accentuează și scorul se modifică de două ori: Popa (min. 60) și Catra (min. 80).

VIOREL ȚIRLI, coresp.

AUTOBUZUL — ELNĂ I. K. 7—1 (1—1)

În min. 20 centrul atacant al oaspeților Jorgen Morin deschide scorul, dar gazdele egalează în min. 32 prin Nicolae Vasile, rezultat cu care se încheie prima repriză. După pauză bucureștenii depășesc net pe oaspeți și mai înscriu șase goluri prin Opriș (min. 61), Bobin (min. 64), Andrei (min. 71), Ivan (min. 76), Trăistaru (min. 81) și Tănase (min. 87).

CORNELIU PUFU—coresp.

ABATORUL BUCUREȘTI — KEBNEKAISE I. K. 2—1 (1—1)

Pe terenul „Timpuri Noi" din Capitală, fruntașa seriei I a campionatului orășenesc, Abatorul, a obținut o frumoasă victorie internațională în fața formației suedeze Kebnekaise I.K. cu 2—1 (1—1). Au marcat: Vlădoiu (min. 9) și Florea (min. 79) pentru Abatorul, respectiv Reijo (min. 18). Excelent arbitrajul lui D. Nichifor — București.

AUREL PĂPĂDIE—coresp.

Antrenamentul școlarilor

Astăzi, de la orele 16, pe stadionul Voința (capătul tramvaiului 5) are loc primul antrenament comun al componenților reprezentativei liceelor bucureștene, în vederea meciului „L" București-„L" Cluj programat duminică 21 aprilie, pe stadionul Republicii.

De la orele 14 va avea loc, pe același stadion, un antrenament al formației reprezentative a școlilor generale, care se pregătește pentru meciul cu o echipă omoloagă clujeană.

fotbal

Colegiul central al arbitrilor se opune; de ce?

Recent, a apărut un articol în SPORTUL în care se analizează poziția Colegiului central al arbitrilor de fotbal față de promovarea unor conducători de joc din municipiul București, în lotul divizionar.

Considerînd ca o datorie a da explicațiile necesare — mai mult pentru masa arbitrilor din țară și pentru amatorii de fotbal, decît pentru autorul articolului menționat — voi căuta să fac unele precizări.

În activitatea fotbalistică din țara noastră figurează în prezent un număr de 3137 arbitri activi. Dintre aceștia, sînt selecționați, pe baza propunerilor comisiilor teritoriale de fotbal și a valorii lor, cei care pot conduce jocuri divizionare (A, B și C).

Numărul arbitrilor din lotul divizionar s-a stabilit în funcție de numărul meciurilor duminicale, care, în actualul sistem competițional necesită 168 de arbitri pe etapă. La aceștia mai trebuie adăugați circa 100 de arbitri de rezervă, care să asigure eventualele indisponibilități, recuzări din partea unor echipe, suspendări, precum și posibilitatea unei rotații și a unor pauze (un lot de arbitri divizionari prea mare duce la lipsa de continuitate, în această activitate, ceea ce poate avea influență asupra calității arbitrajelor).

Pe de altă parte, răspîndirea echipelor divizionare în diversele localități ale țării, chiar cele mai depărtate (Mangalia, Carei, Vatra Dornei, Anina etc.), precum și necesitatea ca — în special în divizia C — cheltuielile efectuate de echipe pentru baremul arbitrilor să fie cît mai scăzute, impun ca și repartizarea arbitrilor din lotul divizionar să fie cît mai uniformă pe întreg teritoriul țării.

Cu toate acestea — datorită unor cauze obiective dar și subiective — numărul arbitrilor bucureșteni în lotul divizionar a fost în permanență mult mai mare decît o cereau necesitățile. O majorare a lotului divizionar total de arbitri — care și așa depășește numărul maxim cerut de necesități — dacă s-ar face, ar trebui efectuată în folosul unor alte regiuni și localități ale țării decît municipiul București. Este suficient să comparăm numărul arbitrilor divizionari din fostele regiuni Suceava (6), Maramureș (9), Argeș (11), Bacău (12) etc. cu cel al municipiului București, care pînă nu de mult era de peste 90! Din cauza acestei disproporții evidente au fost situații cînd, în urma delegării puținilor arbitri divizionari din regiunile respective, am fost determinați să programăm arbitri bucureșteni la jocuri de B sau C, în localități depărtate (echipele organizatoare trebuind să suporte în felul acesta cheltuieli exagerate).

Situația actuală a arbitrilor din lotul divizionar, repartizați pe fostele regiuni ale țării (întrucît acțiunea de constituire a colegiilor județene de arbitri este în curs de desfășurare) este următoarea:

Denumirea fostei regiuni	nr. total arbitri activi	din care: în lotul divizionar	% față de total arbitri din lotul divizionar
Argeș	75	11	3,9
Bacău	143	12	4,2
Banat	435	14	4,9
Brașov	253	19	6,7
București	203	13	4,6
Cluj	173	17	6,0
Crișana	118	13	4,6
Dobrogea	129	13	4,6
Galați	161	15	5,3
Hunedoara	101	10	3,5
Iași	103	12	4,2
Maramureș	144	9	3,2
Mureș Aut. Maghiară	185	10	3,5
Oltenia	181	15	5,1
Ploiești	146	15	5,3
Suceava	96	6	2,1
Oraș București	486	80	28,2

Din aceste cifre se remarcă discrepanța între numărul arbitrilor divizionari din București — chiar dacă — pe medie — valoarea lor este superioară — și celelalte regiuni ale țării. O majorare a numărului arbitrilor divizionari din București — și așa prea mare — ar conduce la o mai accentuată necorelare a lor față de celelalte localități ale țării. Mai trebuie precizat ceva: în prezent, nu se admite ca echipele să fie arbitrate de arbitri din aceeași localitate. În București activează în competiții divizionare 14 echipe (în nici o altă localitate, județ sau fostă regiune nu sînt atîtea echipe divizionare). Din această cauză necesitățile competiționale impun un număr mai mare de arbitri divizionari în provincie, întrucît la 14 meciuri în care participă echipele bucureștene nu pot figura — de regulă — arbitri bucureșteni.

Ținînd seama de cele arătate mai sus, au dreptul Colegiul central și F.R.F. să statueze și să perpetueze o asemenea situație anormală? Categoric, nu! Cu toate acestea, Colegiul de arbitri al municipiului București propune, susține și insistă pentru majorarea lotului arbitrilor bucureșteni și își manifestă supărarea prin metodistul care îl coordonează, atunci cînd Colegiul central, profitînd de abandonarea fortuită a activității unor arbitri, caută să reglementeze deficiențele arătate mai sus!

În ce privește promovarea unor arbitri tineri și capabili, Colegiul central este oricînd de acord să-i înlocuiască, pe baze principiale, pe acei arbitri din lotul divizionar, care s-au dovedit necorespunzători, cu alții, a căror valoare și capacitate justifică acest lucru.

Menționez că în ce privește promovarea cadrelor tinere, Colegiul central a întreprins în ultimul timp acțiuni concrete, ce nu pot fi contestate.

Printr-o școlarizare atentă, teoretică și practică, au fost atrași în această activitate o serie de foști jucători de performanță, datorită cărora vom asigura schimbul de mîine. Printre aceștia — care în prezent activează cu succes la meciurile de divizia C și de tineret — citez pe: C. Dinulescu și Alexandru Caricaș (foști jucători internaționali), Ovidiu Maior, Guido Fodor, Silviu Stăncescu, Simion Plev, Gh. Călbăjos, Gh. Botescu, V. Buimistriuc, V. Neacșu etc. (foști jucători de divizia A). La aceștia se mai adaugă arbitrii ceva mai vechi, care în prezent au ajuns în lotul B de arbitri, de asemenea foști jucători de performanță (Fr. Colossi, Alex. Paraschiv, Alex. Vădurescu, Gh. Retezan, D-tru Isăcescu, Mircea Bică etc.), precum și recent promovații la jocuri de categoria A, foștii jucători Radu Buzdun, Iuliu Boroș, Sever Mureșan.

În această direcție, punctul de vedere al Colegiului central se menține ferm și neschimbat: promovarea cu precădere a arbitrilor ce dovedesc talent și capacitate, din rîndul foștilor jucători de fotbal de performanță!

Andrei RADULESCU

P. S. Este de reținut propunerea metodistului bucureștean privind compunerea Colegiului central al arbitrilor, din arbitri virstnici, care nu mai conduc jocuri.

Personal sînt de acord și federația ar trebui să reflecteze asupra acestei probleme. Poate că ar fi bine dacă mai întîi s-ar experimenta propunerea la Colegiul de arbitri al municipiului București, în care, din 11 membri, 9 sînt arbitri în plină activitate.

A. R.

„AR EXISTA INTERES, EMULAȚIE, AMBIANȚĂ"...

Dialog cu antrenorul clujean Ad. Covaci

Întîlnirea noastră cu Adalbert Covaci, *antrenorul coordonator al Centrului de juniori și copii care funcționează la Cluj, a fost pe cît de neașteptată pe atît de plăcută. Discuția purtată cu dînsul, în biroul tov. Lőrincz, vicepreședinte al Consiliului județean pentru educație fizică și sport, a avut ca punct de plecare acel răspuns favorabil al elevului Ion Pop, din clasa a XI-a a liceului Emil Racoviță, la provocarea lansată de reprezentantiva de fotbal a liceelor bucureștene.*

— Știindu-vă un priceput și neobosit tehnician în importantul domeniu de creștere a elementelor tinere, ne-ar interesa opinia dv. în legătură cu organizarea meciurilor dintre selecționatele școlare.

— Este o acțiune extrem de importantă, menită să scoată din inerție și să impulsioneze sectorul cel mai prețios pentru fotbalul nostru și anume acela din mediul școlar. Exemplul oferit de cele două orașe ar putea fi urmat și de altele, astfel ca — pe această platformă a rivalității sportive — să fie atrasă întreaga masă a elevilor din țara noastră. Așa, de pildă, mă gîndesc că într-un viitor foarte apropiat sînt posibile jocuri între Timișoara — Arad; Oradea — Carei, Baia Mare — Satu Mare, Craiova — Tr. Severin, Brăila — Galați, Iași — Bacău etc. etc. Apoi, pentru ca întrecerile reprezentativelor școlare să capete un caracter de continuitate, să fie pusă în joc o cupă transmisibilă sau ceva asemănător „Centurii Sportul" la box. Astfel de acțiuni la nivel de reprezentative școlare sînt foarte bine venite însă nu rezolvă în întregime problema.

— Ce vreți să spuneți?

— Că pentru lărgirea bazei de masă, pentru instruirea metodică de la o vîrstă fragedă a unui număr cît mai mare de copii FOTBALUL VA TREBUI SĂ PĂTRUNDĂ ÎN ȘCOLI ÎN MOD ORGANIZAT. În acest sens, am citit cîte ceva în ziarul Sportul, dar, nu știu de ce, lucrurile se amînă. Închipuiți-vă ce ar însemna o selecționată școlară care ar trece în prealabil prin sita întrecerilor interclase, și, apoi, inter-școli. Ar exista interes, emulație în rîndul elevilor, ca să nu mai vorbim de ambianță.

— Pentru meciul București — Cluj, de la 21 aprilie, cum s-a procedat?

— În linii mari, echipa noastră s-a conturat la ședința subcomisiei de juniori care a avut loc marți 26 martie. Neavînd, deocamdată, alte posibilități, tehnicienii prezenți la discuții, tov. Nestor Sendruțu, Silviu Avram, Ștefan Naghi, Vasile Băluțiu și eu am căzut de acord ca lotul să cuprindă pe elevii componenți ai formațiilor noastre de juniori. Firește, baza echipei va fi alcătuită din școlarii care joacă la Universitatea și C.F.R. Lotul a fost supus spre aprobare Comisiei județene de fotbal, pentru ca, foarte repede, să putem trece la efectuarea antrenamentelor separat: de o parte — selecționata elevilor pînă la 15 ani, de cealaltă — reprezentativa elevilor pînă la 18 ani.

— Veți fi, cred, de acord că o echipă școlară alcătuită pe scheletul celor mai bune formații de juniori înseamnă și... calea cea mai ușoară. Desigur, îmi veți răspunde că la fel procedează și Bucureștiul, care are posibilități și mai mari de formare a unei echipe. Ideal ar fi însă ca aceste reprezentative să cuprindă numai pe elevii nelegitimați. Ce părere aveți?

— Acest lucru va fi posibil numai atunci cînd fotbalul va fi introdus în școli în mod oficial. Și nu imediat, c' abia după cîțiva ani, cînd importanta măsură va culege și primele roade. Dar atunci va fi mai ușor și pentru centrele noastre de juniori și copii. Vom avea de unde alege elementele care ne trebuie. Pe cînd acum? Din cei 600 de copii care s-au prezentat nu de mult la triere abia am putut opri 53 cu care să completăm diferitele loturi pe grupe de vîrstă. 53, din care, foarte curînd, vor rămîne numai 30.

— Cu ce efectiv activează în momentul de față centrul „Universitatea Babeș-Bolyai"?

— Juniori și copii la un loc: 120. Este însă un număr mult prea mare, apreciez eu, dacă ținem seama de faptul că avem numai trei norme de antrenor.

— Echipa I de juniori a centrului activează în campionatul local. Împărtășiți și dv. părerea că actualul sistem competițional, departe de a stimula pregătirea tînărului fotbalist, constituie o frînă?

— Absolut. Și nu-i vorba aici numai de replica mai mult decît modestă a partenerilor de întrecere, ci și de faptul că ne vedem nevoiți să jucăm pe terenuri negazonate, o altă stavilă în calea desfășurării unui fotbal tehnic. Și pentru că a venit vorba de terenuri, permiteți-mi să depășesc oarecum cadrul discuției și să constat aci un fenomen îngrijorător: din motive mai mult sau mai puțin plauzibile, pe zi ce trece dispar tot mai multe spații de joacă pentru micii fotbaliști, neîncadrați într-o activitate organizată. Cu ce le înlocuim? Eu aș propune celor în drept să treacă de urgență la amenajarea — în mai multe puncte ale orașului — a unor terenuri de dimensiuni reduse, unde copiii din cartiere să poată practica mini-fotbalul. Cu mingi de tenis, de cauciuc, cu orice, așa cum de altfel a jucat fiecare dintre noi la vremea copilăriei. Ignorînd această problemă, înseamnă că lipsim fotbalul de zeci și sute de mii de copii care vor să învețe alfabetul sportului cu balonul rotund singuri, nesupravegheați de nimeni. Și apoi nu trebuie omis marele adevăr că aici pe aceste terenuri se dezvoltă personalitatea viitorului fotbalist.

Aici, dialogul nostru atingînd coordonatele fotbalului privite în perspectiva lui s-a încheiat. Sintetizînd, pentru asigurarea schimbului de mîine nimic nu trebuie ignorat: nici fotbalul în școli, nici cel practicat în centre, cluburi și asociații, dar — mai ales — nici cel după care tînjește marea masă a copiilor cartierelor noastre.

G. NICOLAESCU

CAMPIONATUL — CONTRIBUȚIE LA PROGRESUL ECHIPEI NAȚIONALE DE HANDBAL

(Urmare din pag. 1)

pe acelea ce se referă la unele aspecte deficitare pe care le manifestă componentele lotului nostru, în comparație cu adversarele sale cele mai puternice.

Este vorba de constituția, înălțimea (medie și maximă a jucătoarelor), de „gabaritul" și robustețea lor, de valoarea și de calitățile fizice de care dispun, de forța de aruncare și posibilitățile de a realiza goluri de la distanță, de felul cum se descurcă din punct de vedere tactic individual, de tenacitatea cu care știu să lupte (în special în apărare), de personalitatea lor etc.

Desigur, nu fiecare din echipele adverse dovedește o netă superioritate, la toate aceste capitole enunțate, față de formația noastră. Tot astfel, aceasta dispune de anumite calități și cunoștințe în plus acolo unde adversarele prezintă lipsuri.

Îngrijorător este, însă, faptul că la jucătoarele noastre, lacunele de mult observate și sesizate persistă! Ele vin la lot (unele din ele de ani de zile) mereu cu aceleași deficiențe: *Anca* și *Buzaș* se complac în postura de rezerve și nu aduc cu ele acea ambiție care ar putea să le situeze pe primul plan; *Bitlan*, cu o pregătire fizică submediocră și, în special, cu o totală lipsă de suplețe și mobilitate, pentru înlăturarea cărela nu face nimic; *Secheli*, *Scorțescu*, *Dobîrceanu* cu însemnate deficiențe de tehnică, ultima și cu reduse resurse fizice; *Băicoianu*, *Miklos* cu complexe psihice, lipsite de dezinvoltură, de dîrzenie și dorință de afirmare, sînt deficitare la capitolul viteză și rezistență; *Franz* nu are suficientă forță în picioare și, împreună cu *Șos*, prezintă lipsuri în deplasarea pe teren, în materie de viteză-rezistență; *Nemetz* este lipsită de personalitate în postul de conducătoare de joc etc.

Am citat numai cîteva cazuri de lipsuri flagrante, fără a avea pretenția unei analize care ar scoate în relief și alte deficiențe de care dau dovadă jucătoarele amintite, cît și altele din lot pe care nu le-am amintit aici.

Sîntem de acord că aceste jucătoare au și o serie de calități care, de altfel, le-au impus selecționării și le-au permis să realizeze unele rezultate valoroase. Dar faptul că ele nu se străduiesc, în timpul incomparabil mai lung pe care îl petrec la echipele lor de club să-și înlăture deficiențele printr-o asiduă muncă de pregătire individualizată, este fără îndoială condamnabil!

Între două convocări la lot, gradul de pregătire, forma sportivă și, în general, randamentul jucătoarelor scad simțitor, în loc să descrie o curbă, cît de cît ascendentă. Ele se simt, parcă, la echipele lor de club într-un fel de „concediu", se „menajează" la antrenamente și, chiar la jocurile de campionat, acuză „oboseală" și se manifestă rareori „în vervă". Antrenorii lor privesc cu resemnare această situație, în loc să ia atitudine și măsuri! Ei îngăduie ca jucătoarele să nu iasă din tipicul mediocrității și se declară mulțumiți dacă ele evoluează la nivelul valorii relativ scăzute pe care-l pretind jocurile divizionare, mai ales atunci cînd întîlnirea respectivă se soldează cu o victorie.

Trebuie să se știe că activitatea pregătitoare și competițională a echipelor de club face parte integrantă din planul de pregătire a lotului și că se pune bază pe progresul și creșterea valorică realizate în perioadele respective. La acțiunile de pregătire centralizată a lotului, sportivele trebuie să se prezinte cu un grad de pregătire anumit (și de la convocare la convocare în evidentă creștere), în așa fel încît reluarea acestora să se facă la un nivel mai înalt, din ce în ce, iar obiectivele și sarcinile antrenamentelor echipei naționale să vizeze procesul de perfecționare, de omogenizare, de stabilire a tacticilor speciale și nu cele ale instruirii și pregătirii de bază.

Jucătoarele și antrenorii (dar și conducerile secțiilor de handbal și ale cluburilor) trebuie să se simtă „părtași" — în responsabilități și în merite — cu antrenorii reprezentativei noastre la îndeplinirea sarcinilor ce stau în fața tuturor, cu privire la participarea la campionatul mondial. Toți acești factori trebuie să contribuie activ la lichidarea radicală a neajunsurilor ce au stat în calea unui progres mai evident.

Conducerea lotului trebuie să fie scutită, pe viitor, de unele măsuri nedorite, pe care a fost nevoită să le ia și care au impus, în decurs de un an, nu mai puțin de 12 „operațiuni" în componența lotului, desigur dăunătoare din punct de vedere al omogenizării echipei naționale, dar inevitabile și oportune sub aspect principial.

Printr-o colaborare mai substanțială sperăm să înlăturăm cauzele ce ne-au determinat să procedăm la neselecționarea sau eliminarea din lot a acelora ce, de fapt, sînt vizate să reprezinte țara în viitoarele întreceri. Ele au obligația morală de a se încadra strict în normele de conduită ale sportului de performanță și să se pregătească asiduu, cu perseverență și conștiinciozitate, în scopul ridicării necontenite a randamentului lor individual!

În meci restanță, Crișul — Politehnica București 36-76

Meciul feminin Crișul Oradea-Politehnica București, restantă din etapa a VII-a a diviziei A, s-a încheiat cu victoria campioanelor țării cu scorul de 76—36 (34—7). Aplicînd presingul pe tot terenul, bucureștencele s-au distanțat de la început și au acumulat, pînă la sfîrșitul primei reprize, un avantaj substanțial care le-a permis ca în următoarele 20 de minute să joace mai lejer. Cele mai bune: Vogel, Dumitrescu și Pruncu de la Politehnica, Lajos și Ghiță de la Crișul. Au arbitrat M. Vodă (Galați) — slab — și V. Chioreanu (Cluj) — bine. (**V. SERE**, coresp.)

Au sosit mingi pentru minibaschetbaliști

În sfîrșit, după multă așteptare, minibaschetbaliștilor le-au venit mult doritele mingi de dimensiuni potrivite lor. Zilele trecute a sosit, din Bulgaria, primul stoc de 1000 de mingi care, începînd de săptămîna viitoare, vor putea fi achiziționate direct din magazinele de sport din țară, de către școlile generale, licee, școli sportive și de către secțiile de baschet ale cluburilor și ale asociațiilor sportive. În curînd vor sosi alte 2000 de mingi, care, de asemenea, vor fi distribuite magazinelor de sport.

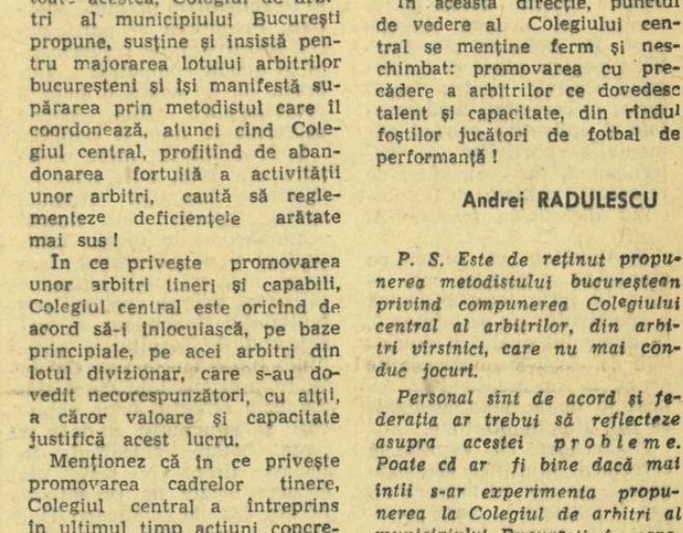

În ciuda opoziției adversarului, Dimancea (Steaua) aruncă la coș

Aruncarea liberă, un copil vitreg?

De la prima etapă a diviziei A tot sperăm să vedem baschet spectaculos. Din păcate, realizarea dorinței noastre întîrzie săptămînă de săptămînă. Acum, cînd campionatul s-a transformat într-o luptă acerbă pentru evitarea retrogradării și calificarea pentru turneul final, mai întîlnim partide încheiate la limită, după evoluții de scor palpitante. Dar, ce folos că această dispută este marcată de slaba calitate a jocurilor respective, de sumedenia de greșeli de tehnică și ratări. Duminică, în sala Floreasca, îi auzeam pe doi dintre puținii spectatori că mai interesant este să urmărești campionatul calculînd clasamentul. Pentru că meciurile...

Referitor la aruncările la coș. Uneori, ba putem spune de cele mai multe ori, antrenorii și jucătorii uită că esența baschetului, că toate eforturile tehnice, tactice și fizice au drept scop final reușita aruncării la coș. Echipele noastre urmăresc însă numai aruncarea decisivă, dintr-o poziție sigură de sub panou. Ca urmare, sub panouri se produce o încîlceală de loc plăcută. Lipsesc, sau se execută foarte rar, aruncările de la semidistanță și distanță care ar aerisi spațiul de aruncări libere și ar spori eficacitatea jocului. Dar, ce să vorbim despre aruncări de la semidistanță, cînd chiar aruncările libere sînt ratate într-o proporție îngrijorătoare? Fetele de la Rapid au ratat simbătă 21 de încercări, cele de la Constructorul au realizat doar 43%, icefiștii au obținut 45%, iar baschetbaliștii de la Politehnica Galați 53%.

Nu mai sînt la modă aruncările de la 5—7 m? Poate pentru echipele noastre, pentru că, pe plan internațional, ele constituie baza tacticii marilor teamuri. Mai trist este că înșiși jucătorii, dar mai ales jucătoarele din loturile naționale, ratează enorm, inadmisibil chiar. Iar faptul că actuala perioadă de pregătire nu prevede îmbunătățirea procentajelor la aruncări, nu poate constitui o scuză. O baschetbalistă fruntașă trebuie să aibă întotdeauna un minim de 70% procentaj la aruncările libere, indiferent de perioada de pregătire, indiferent de adversare.

Mai trebuie spus ce e de făcut?

d. st.